

Farkas Arnold Levente **Az egyik vers**

Az egyik vers sárga volt,
mint az elmúlás. (Majdnem
azt írtam: „sárga volt, mint
az ősz”, pedig az őszre
az elmúlás nem hasonlít.)

Olyan vagyok, mint az ősz:
sárga, és talán elmúlok
hirtelen, mint erdőben
a hasonlat. (Erdőben tüzet
rakni? Ma mindent lehet.)

Egy, kettő, három, négy –
számolok. (Mert nem
azt féltém, ami az életem,
hanem azt, amit az élet
birtokol: az elmúlás színét.)

Kinéz

Kinéztem az ablakon. Láttam
egy apácát a zebrán. Fekete-
fehér ősz közelít. Aztán persze
olvastam tovább. A tavaszról
természetesen.

A második vers az őszre
hasonlított. Olyan volt, mint
az a bizonyos átmenet, ami
megelőzi a telet a nyár után.
Persze mindig bizonytalan.

Levelek imádkoztak, hogy ne
hulljanak. És egyre bizonytalanabb.
Olyan volt, mint az ősz, ha
annak nevezzük. Megszoktuk,
mégsem kiszámítható. Olyan, mint az ősz.